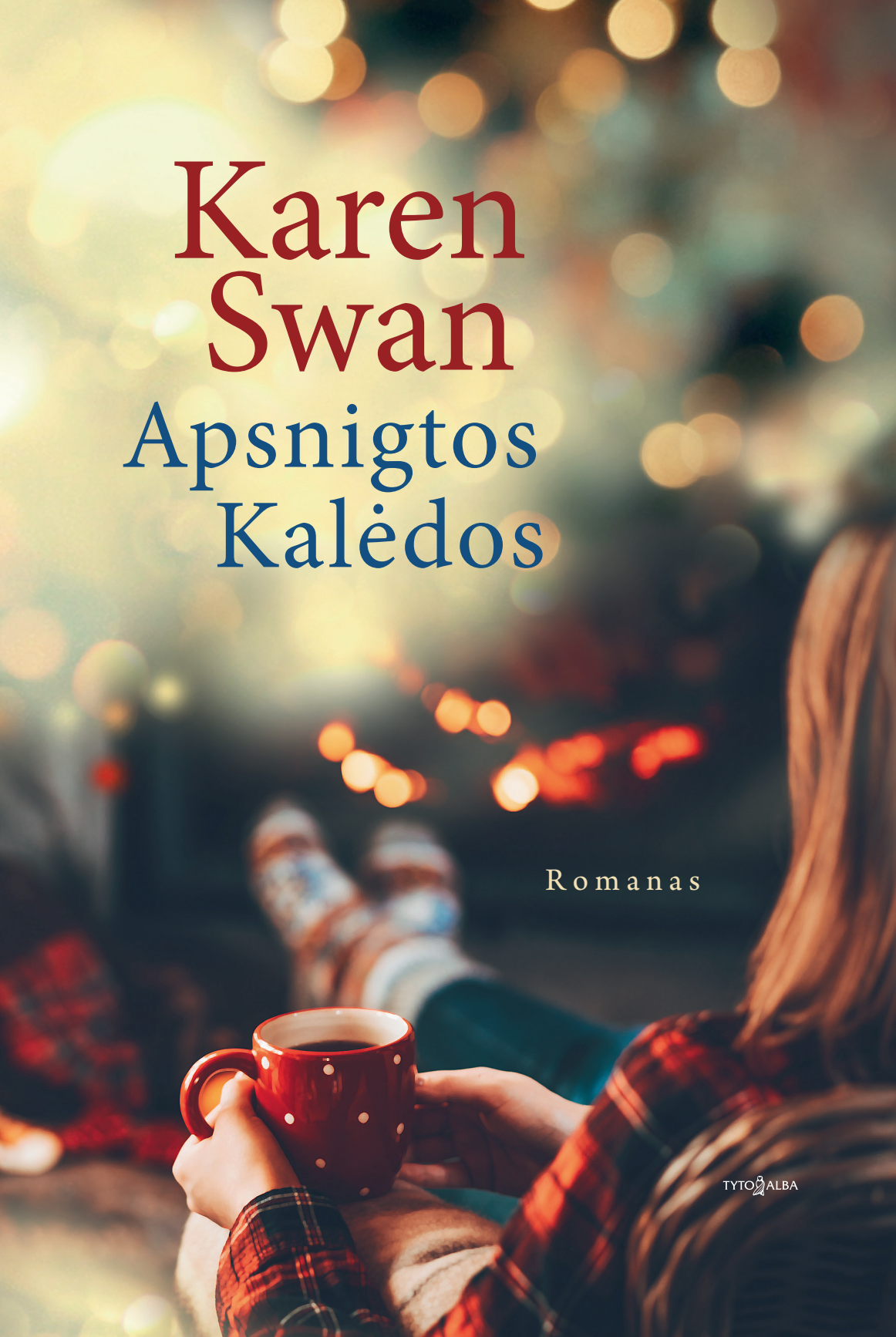

Karen Swan Apsnigtos Kalėdos

Romanas

TYTO ALBA

Karen Swan

Apsnigtos Kalėdos

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Viktorija Uzėlaitė

VILNIUS 2020

Karen SWAN
CHRISTMAS IN THE SNOW
Pan Books, London, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan, 2014
© Viktorija Uzėlaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-509-7

Prologas

1951 m. sausio 21 d.

Pro skylę rąstinėje sienoje įsisuko vėjas ir žvakės liepsna sumirguliavo, bet daugiau niekas nejudėjo – nei šiaudas ant grindų, nei juodi ant veido krintantys plaukai. Jos akys liko įsmeigtos į duris – šviesos juostų įrėmintą stačiakampį.

Ji jau ir taip per ilgai čia užsibuvo. Niekas nedrįso išeiti į lauką, storai žemę nugulęs sniegas šiandien buvo vienintelis jos draugas, užklojęs šios kelionės pėdsakus ir padėjęs išsaugoti paslaptį.

Ištirpęs sniegas varvėjo nuo jos, medinės grindys aplink patamsėjo, o ji pati jautėsi lyg palengva tirpstanti vaškinė figūrėlė. Ji švelniai sūpavosi ant kėdės, kad kraujas nenustotų tekėjęs, žinodama, kad ilgai nebetvers.

Jos rieškučiose gulėjo skardinis galvijų varpelis, panašus į sidabrinę širdutę, pasiruošęs suskambėti, jei tik bus pajudintas. Jis buvo šiltas nuo švelniai spaudžiančių delnų, raudona odinė kilpa užmauta ant balto jos riešo.

Jos ausis pasiekė garsas lauke ir ji apmirė. Įtempusi akis išžiūrėjo į šviesą palei duris. Ji nebebuvo ryški. Jau temo, anksčiau tolumoje girdėtą botago pliaukšėjimą pakeitė tylus grumėjimas

kalnuose – jie purtėsi sniego našta lyg įgrisusius kailinius. Šis garsas lydėjo ją nuo mažens, kaip senelio knarkimas jai žaidžiant žaisliukais. Tačiau šįkart garsas buvo kitoks. Po kojomis sudrebėjo grindys, o vėl pakėlus galvą ji nebepamatė šviesaus durų apvado, tarsi saulė būtų pradingusi iš dangaus.

Viskas truko tik dvi sekundes. Ji nespėjo suklykti – net žioptelėti nespėjo. Po akimirkos ją užgriuvo sniegas.

Pirmas skyrius

Alegra sumišusi žiūrėjo į dūkstančią Izobelę. Sesuo atlošusi galvą sukosi vietoje, ilgi plaukai plaikstėsi, ištiestos rankos gaudė nuo medžių krintančius susiraičiusius tamsiai rudus lapus, o šie vinguriuodami bandė nuo jos pabėgti arba švelniai supuodamiesi leidosi ant storu lapų sluoksniu padengtos žemės. Izobelė kvatojosi ir pliaukšėjo delnais. Alegra neabejojo, kad praeiviai jau būtų iškvietę pareigūnus, jei šalia nebūtų stovėjęs vaikiškas vežimėlis.

Izobelė buvo nuskuodusi už šimto metrų ir Alegra nusprendė pasinaudoti proga. Mikliai užlindo už artimiausio kaštono ir išsitraukė išmanųjį. Joms vaikštinėjant – „mėgaujantis ramybe ir grynu oru“, kaip atkakliai tvirtino Izobelė, – telefonas jos palto kišenėje beveik be atvangos pypsėjo. Peržiūrinėdama žinutes ir skaitydama apie įvykius, į kuriuos jai reikėtų skubiai reaguoti, Alegra pajuto, kaip lėtėja širdies tvinksniai.

– Kokį velnią čia dirbi?

Alegra pakėlė galvą. Izobelė stovėjo šalia ir įsisprendusi rankomis į klubus smerkiamai žiūrėjo į ją.

– Duok man.

Ji ištiesė ranką atverstu delnu, tarsi neklusnus jos vaikas

būtų Alegra, o ne vežimėlyje sėdintis kūdikis morkų tyre išterliotu veiduku, mėgstantis pirštuku badyti šunims į akis.

– Aš tik...

– Greičiau.

Alegra padavė telefoną. Tegu ji ir buvo vyresnėlė sesuo, bet Izobelė suaugo pirmiau: ištekėjo, susilaukė vaiko, gyveno sename name miesto centre, rengdavo vakarienes ir važinėjo universalu.

– Ačiū, – Izobelė atlyžusi nusišypsojo. – O mainais gausi...

Ji viena ranka įsikišo į kišenę išmanųjį, kita padavė seseriai vos ne delno pločio melasos spalvos kaštono lapą.

– Oi, ką tu, nereikėjo, – pasišaipė Alegra. – Koks gražus lapas. Turbūt brangiausias iš visų, kiek suradai.

– Tai ne lapas.

Alegra kilstelėjo antakį ir laikydama už kotelio pasukiojo lapą.

– Tai tavo laimė. Sugavau ją tau, – Izobelė mažumėlę šnopavo, lyg norėdama patvirtinti savo žodžius.

Alegra apstulbo.

– Tu vis dar tuo tiki?

– Žinoma! – Izobelė suraukė kaktą. Pastaruoju metu joje buvo atsiradę naujų raukšlelių – nemigos naktys padarė savo.

– O aš maniau, kad tik bandai prajuokinti Ferdį, – sumurmėjo Alegra ir pasimuistė – gilioje sesers pūkinės striukės kišenėje vėl zvimbtelėjo jos išmanusis.

Alegra nusipurtė. Ji vilkėjo trumpą siaurą vilnonį „Burberry“ paltuką aukšta apykakle, dailiomis nuo liemens krintančiomis klostėmis. Jis puikiai derėjo prie aptemptų džinsų, bet nepadėjo gintis nuo tokios žvarbos. Buvo pranešta, kad savaitgalį snigs.

– Eime, išgersim latės, – pasiūlė Izobelė, kaip brandi moteris nekreipdama dėmesio į sesers pašaipas, bet pastebėjusi, kad

ši kalena dantimis. Buvo aišku, kad Alegra su tokiais bateliais nebėgios ir lapų negaudys. – Sušils.

– Ar mes turim laiko? Galima pamanyti, kad nenori pas mamą.

– Žinoma, noriu, – patraukė pečiais Izobelė. – Bet prieš akis visa diena, o aš puikiai žinau, kokia būni, kai nušali kojų pirštus.

Alegra šyptelėjo.

– Gerai jau. Tik greitai.

Kofeinas jai, šiaip ar taip, buvo mieliau už gryną orą, be to, Izobelė anksčiau ar vėliau eis keisti Ferdžiui sauskelnių, ilgam palikusi ją vieną su mylimu išmaniuoju.

– Tai papasakok apie tą naują namą, – paprašė Izobelė ir įsikibo seseriai į parankę, o kita ranka mikliai nuvairavo ištaigingą vežimėlį.

Jos žingsniavo didinga medžių alėja tarp kitų šeimų, įsimylėjėlių porų ir šunų vedžiotojų, kuriems šis ritualas buvo neatšiejamas nuo šeštadienio ryto. Joms iš kairės už turėklų tekėjo srauni, patvinusi Temzė, palei padangomis apstatytą krantinę plūduriavo kelios prišvartuotos griozdiškos pramoninės baržos, kitoje pusėje krantine barškėjo juodi taksi.

– Mačiau tiek pat, kiek ir tu. Dar nebuvo ten kojos įkėlusi. Izobelė caktelėjo liežuviu.

– Negaliu patikėti, kad nusipirkai namą net neužėjusi į vidų.

– Smulkmena. Jį apžiūrėjo mano nekilnojamojo turto konsultantas, be to, įsikėliau namo aprašą PDF formatu. Namas atitinka visus reikalavimus.

– Tik tu ir gali turėti nekilnojamojo turto konsultantą, – suaimanavo Izobelė.

– Gerai jau, tarpininką, jei tau taip labiau patinka.

– Tai vyriškis? Ar jis gražus?

Alegra pavartė akis.

– O, *Dieve*. Bandai supiršti mane su vyru, kurio dar akyse nesi mačiusi?

– Kitaip su tavim neįmanoma. Niekaip nesuprantu, kodėl darbe nieko nepakabini. Tengi knibžda vyrukų.

– Taip, tik viena tokia bėdelė: aš su jais *dirbu*. Dauguma jų yra mano pavaldiniai, o kiti – mano vadovai.

Izobelė gūžtelėjo pečiais, lyg nematytų šičia nieko bloga. Veikiausiai ir nematė. Jos pasaulyje seksas ir biuro politika nebuvo labai svarbūs klausimai.

– Na, tai ar gražus? – išsišiepusi spaudė Izobelė.

Alegra šyptelėjo.

– Visai nieko.

– Visai nieko? Oho! Vadinasi, jis pritrenkiantis, – Izobelė nusikvatojo, pro šalį lekiantis riedutininkas su oranžinėmis „Beats“ ausinėmis susižavėjęs pažvelgė į ją. – Atsidėkodama galėtum pakviesti jį romantiškos vakarienės naujuose savo rūmuose.

– Tas namas tėra investicija. Išgriausiu sienas, pasamdysiu architektą, kad perdarytų viską, išskyrus fasadą, kuris yra saugomas, tada parduosiu.

– Kur jis?

– Islingtone.

– Lege! Kam tau reikalingas namas tokioje tolybėje? Lengvai galėjai nusipirkti Vondsvorte. Turėtum didesnę sodą. Ir gyventum arčiau manęs.

– Sakiau, kad nesiruošiu ten gyventi. Tai investicija. Aš ir toliau gyvensiu savo bute.

– Na, taip, bet pastatyti automobilį prie tavo namo – tikras siaubas. Ten, kur gyveni, niekas neturi automobilių.

– Nes jų ir nereikia. Mes visur galime nueiti pėsčiomis.

Izobelė užgniaužė juoką.

– Kas yra?

– Tu? Vaikštai pėsčiomis? Klausyk, tave visur ir visada nuveža. Esi per daug užsiėmusi ir pernelyg svarbi, kad vaikščiotum.

Alegra dėbtelėjo į seserį, bet negalėjo su ja ginčytis – ji tikrai be galo daug dirbo.

– Vis vien manau, kad jei nusipirkai namą, tai ir turi jame gyventi. Negerai palikti jį tuščią ir patikėti agentams.

– Ize, ne kiekvienas namas virsta namais.

– *Nė vienas* namas nėra tau namai. Jei neskaičiuosim biuro. Nors darbas tau veikiausiai ir yra namai.

Alegra praleido pro ausis kandžią pastabą.

– Nematau prasmės gyventi aštuonių šimtų dviejų kvadratinų metrų būste.

– Apytikriai.

– Taip.

Alegra šyptelėjo, toluomoje išvydusi tamsius Kanarėlių Priekplaukos* kontūrus. Aukščiausiai į dangų šovė bokštas, kuriame ji dirbo. Ji prisimerkė, bemaž tikra, kad šviesa dega jos aukšte. Tai atrodė lyg priekaištas.

Diena buvo nuostabi, arktinis vėjas iš tolybių atnešė žvarbą, Alegra spėjo, kad saulėlydis bus raudonas kaip ugnis. Ji stengėsi įsidėti į galvą, kad reikės pasižiūrėti pro langą, kaip leidžiasi saulė.

Jos sustojo prie kavinės, kur prie durų buvo išrikiuoti vaikiški vežimėliai, o ant miško žalumo metalinių staliukų, prie

* *Canary Wharf (angl.)* – modernus verslo centras Londone. (Čia ir toliau – *vertėjos pastabos*.)

kurių jau kelias savaites niekas nesėdėjo, kinkčiodami galvas žirglijo alkanai balandžiai. Svečiai grūdosi viduje, priešais elektrinius šildytuvus, ir garsiai reikalavo karšto šokolado.

– Atnešiu gėrimus, – iškart pasišovė Alegra stebėdama, kaip Izobelė išlaisvina Ferdį iš saugos diržų ir ruošiasi perduoti jai. – Latės, ar ne?

Alegra nė neketino laikyti kūdikio, kuris galėjo atpilti pieną ant jos paltuko.

– Gerai, ir prigriebk man kokį sausainį ar pyrago – bet ko, kad būtų šokolado. Man reikia cukraus, – pridūrė Izobelė, pasisodino Ferdį ant klubo ir ėmė raustis vežimėlio krepšyje. – Gal dar galėtum paprašyti puoduko verdančio vandens? Man reikia pašildyti šitą, – ji atsiduso ir kilstelėjo buteliuką pieno. – Neklausyk, ką tau paistys apie sveikatą ir saugumą. Jei reikės, raštu patvirtinsiu žinanti, kad verdantis vanduo yra karštas. Tik įspėk, kad jie tikrai nenorėtų išgirsti, kaip klykia šis kūdikis. Jei jam teks gerti šaltą pieną, išsibėgios visi klientai.

– Gerai, – Alegra linktelėjo ir atsistojo į eilę, toliau nuo pavojų.

Po keturių minučių ji grįžo prie staliuko nešina puoduku garuojančio vandens, didžiuliu gabalu šokoladinio pyrago, late ir dvigubu espresu. Izobelė ne vienintelė naktį miegojo keturias valandas.

Išvydus ant stalo it švyturys mirksintį išmanųjį jos veidas nušvito. Izobelė pabrėžtinai apvertė telefoną.

– Neliesk. Turim nors kartą pasikalbėti. Padėjau jį čia tik todėl, kad pasijutau lyg inspektorius Gadžetas, – Izobelė caketelėjo liežuviu. – Jis vis zvimbia ir pypsi. Net kai kurie sekso žaisliukai mažiau vibruoja.

Alegra priblokšta prunkstelėjo.

– Nė nežinojau.

Izobelė priekaištingai pasižiūrėjo į ją ir panardino buteliuką į karštą vandenį.

– Iš kurgi tau žinoti. Kada paskutinį kartą mylėjaisi?

– *Ką?* – Alegra pamatė, kad porelė prie gretimo staliuko žvilgčioja į jas, ir susigėdusi vos nepaspringo kava.

– Šimtą metų su niekuo nedraugavai. Alegra, tau *trisdešimt vieni*, – iškilmingai pranešė Izobelė, tarsi Alegrai tai būtų naujiena.

– Ak, tik nepradėk, – Alegros šypsena išblėso. – Turiu tiek darbo, kad vos spėju nusiprausti.

– Darbas naktį nesusildys.

– Tiesą sakant, šildo, – Alegra truktelėjo pečiais, prisiminusi poilsio kambarį „Four Seasons“ viešbutyje, kuriame miegodavo mažiausiai dvi naktis per savaitę. Ji dirbdavo iki paryčių, tad turėjo teisę pareikalauti iš firmos apmokėti viešbučio sąskaitas.

– Kur dingo Filipas? Jis atrodo mielas.

Alegra numykė, tyliai barbandama į stalą trumpai nukirptais nagais.

– Per daug jautrus. Neturėjau laiko apie jį šokinėti.

Jos akys kryptelėjo į Ferdį, paramstyta aukštoje medinėje kėdutėje, prieš kurią kabojo trys plastikiniai kamuoliukai, kol kas, regis, prikaustę jo dėmesį.

– Išsiskyrėt? – Izobelė atsirėmė į atkalnę ir atsiduso. – O varge, ką tu jam padarei? Papasakok.

– Aš jam nieko nepadariau.

Izobelė neatsakė, tik prisimerkė.

– Man reikėjo sudaryti sandorį. O jis vis spyrė mane: *Bent išgerkim. Norėčiau pamatyti tave ir išgirsti, kas pas tave naujo*, – Alegra prunkstelėjo. – Taigi vietoj savęs pasiunčiau Kirstę. To užteko.

Izobelė išpūtė akis.

– Kirstę? Savo sekretorę?

Alegra linktelėjo.

– Jis klausė, kas pas mane naujo. Kirstė viską papasakojo, – ji patraukė pečiais.

Izobelė išsižiojo.

– Negaliu patikėti, kad į pasimatymą su savo vaikinui išsiuntei sekretorę.

– Dabar jau buvusi vaikinui.

– Nieko nuostabaus. Tu neįtikėtina, – pasišaipė Izobelė, ištraukė iš karšto vandens buteliuką ir užsivarvino ant riešo kelis lašus pieno, tikrindama jo temperatūrą. – Ar buvo verta? – iš jos balso buvo aišku, kad nutraukti santykius yra nedovanotina klaida.

– Žinoma. Per tą sandomą gerokai išaugo mūsų apyvarta. Gavome dvidešimt septynis milijonus svarų pelno, – Alegra atsainiai gurkštelėjo kavos, nė nenumanydama, kad seseriai šis skaičius nieko nesako. – Vien dėl to netrukus būsiu paaukštinta. Mane priims į komitetą. Juk žinai, kad esu vienintelė kompanijos prezidentė moteris.

Izobelė suglumusi papurtė galvą. Regis, ji to nenutuokė.

– Nesistebiu, kad mama taip nerimauja dėl tavęs.

Alegra pervėrė seserį žvilgsniu, ir ši sutrikusi nuleido galvą. Abi žinojo, kad mama dabar prisimena dukteris kaip niekada retai.

– Atleisk, kvailai leptelėjau, – suniurnėjo Izobelė, iškėlė iš kėdutės Ferdį ir pasisodino ant kelių.

Ferdžiui pradėjus gerti pieną, Alegra atsilošė, kad juodu turėtų daugiau erdvės. Gurkšnodama kavą ji pasijuto nejaukiai. Žmonės kavinėje nerūpestingai užkandžiavo ir plepėjo,

tarsi nelauktų jokie svarbūs darbai. Ji dirstelėjo į išmanųjį, kuris blyksėjo ant stalo it palydovų stebėjimo stotis, ir sumetė, kiek žinučių ir svarbių pranešimų prisikaupė. Pakilo kraujo spaudimas.

Išmanusis lyg gavęs ženklą suskambėjo. Seserų žvilgsniai susitiko, viename veide atspindėjo siaubas, kitame pasitenkinimas. Alegra pirma pačiupo telefoną. Izobelės rankos buvo užimtos, ji negalėjo paleisti Ferdžio, tad suaimanavo ir nusi-grėžė.

– Fišer, – atsiliepė Alegra žiūrėdama, kaip sesuo kalbina Ferdį, ir stebėdamasi, kaip jiedvi gali būti tokios skirtingos.

Iš pirmo žvilgsnio seserys atrodė panašios: abi lieknos ir aukštos, metro septyniasdešimt trijų ūgio, grakščios ir sportiškos. Tačiau Alegra, nenorom pripažinusi, kad reikia turėti kokią nors pomėgį, užsiėmė triatlonu, o Izobelė pasitenkino tuo, kad visoms mamoms iš savo socialinio tinklo grupės sukėlė pavydą pirmoji vėl įlindusi į džinsus. Jas skyrė tik pusantų metų ir septyni IQ balai – nė viena nebuvo nei menkaprotė, nei geniali. Kita vertus, Alegra nenurimdavo, kol tobulai neatlikdavo to, ką būdavo užsibrėžusi, o Izobelė visada rinkdavosi lengvesnę išeitį ir džiaugdavosi, kad žmonės ją laiko gražia, laiminga ar ypatinga.

Alegra manė, kad tai susiję su auklėjimu. Izobelė buvo tėčio numylėtinė – Alegra tai priėmė kaip faktą ir nejuto nė menkiausios nuoskaudos, – be to, ji buvo gražesnė, atsigimusi į tėvą: rausvaskruostė, mėlynakė, šviesiaplaukė. Alegra buvo griežtesnių bruožų, tad atrodė per anksti subrendusi, pernelyg nuovoki. Jos veidas įstabiomis tamsiai rudomis įkypomis akimis, iškiliais skruostikauliais, skruostais be jokių duobučių ir apvalumų veikiau slėpė jausmus, nei juos atspindėjo. Tik tarpelis tarp prie-

kinių dantų – mama negalėjo sumokėti už privačias ortodonto paslaugas, o ligonių kasa jų nefinansavo – išdidžiam jos veidui teikė šelmiškumo. Visi sakė, kad tai „miela“ ir „žavu“, bet moteriai, slapta besididžiuojančiai savo pravarde „Žudikė su lūpdažiu“, tokie apibūdinimai skambėjo atgrasiai. Tiesa, tarpelis pasimatydavo tik jai šypsantis, o rizikos draudimo fondų pasaulyje šypsena reiškė, kad į darbą žiūri nerimtai. Šypsena reiškė, kad į *tave* negalima rimtai žiūrėti. Taigi ji retai šypsojosi.

Tačiau labiausiai jų skirtingumą pabrėžė šukuosenos. Izobelės plaukai buvo ilgi ir lengvi kaip Kim Syrs iš Vimblondono ar Keitės Midlton – purūs, žvilgūs kirpčiai derėjo prie skambaus adreso ir dizainerio rankinės. Alegros plaukai buvo tokie trumpi, kad jos šukuoseną vos galėjai pavadinti bobu. Ji atrodė dalykiška, tokia ir buvo. Po ausų lezgeliais užsiriętę plaukai neslėpė laibo, į akis krintančio kaklo ir tvirtų žandikaulių, išlavintų per metų metus dalyvaujant įtemptuose susirinkimuose ir per miegus griežiant dantimis.

Staiga ji nutraukė pokalbį be jokių mandagių frazių ir atsišveikinimo bučinių.

– Ize, dovanok, turiu eiti.

– O kaipgi, – užvertusi akis suaimanavo Izobelė.

– Pas mus dabar pats darbymetis. Ruošiamės sudaryti *didžiulį* sandorį. Bobas nuo trečiadienio prasėdėjo biure ir jo žmona nori, kad jis grįžtų namo pietų, – ji pasipiktinusi pakėlė akis į dangų. – Ta moteris nesupranta, kad dar ne viskas paruošta, o jau antradienį Ciuriche vyks susitikimas.

– Ak, kokia *savanaudė*, – šaltai sumurmėjo Izobelė.

Alegra kilstelėjo antakį.

– Turiu jam padėti.

– Negi dega? Juk ir *tu* privalai pabūti su šeima!

Izobelė ištraukė iš Ferdžio burnos buteliuką ir mostelėjo į nykoka kavinę, kur sėdėjo svetimi žmonės gumuluotais vilnoniais megztiniais ir storapadžiais batais. Ferdis pravirko, ir ji nedelsdama vėl įkišo jam buteliuką.

– Juk ruošėmės kartu perrinkti daiktus. Žadėjai!

– Taip, bet liko tik palėpė, ar ne?

– Tik palėpė? *Tik* palėpė? Ten visada sukrauti geriausi daiktai. Žmonės į palėpes kiša tai, ko nekyla ranka išmesti. Vienas Dievas žino, ką rasim. Galbūt pratupėsime ten valandų valandas.

– Nuostabu.

– Klausyk, Lege, juk žinai, kad viena to nepadarysiu. Nepriiversiu išmesti senienų ir galiausiai viską parsivilksiu namo. Prigriozdinsiu kambarius dėžių ir maišų su drabužiais, ir tada Loidas mane paliks...

– Kur jis dabar?

– Ilsisi po skrydžio iš Dubajaus.

Alegra vargais negalais nutaisė atjaučiantį veidą. Ji pati pusryčiavo Dubajuje.

– Klausyk, Ize, buvo smagu. Labai smagu, – Alegra palinko į priekį ir susidėjo ant stalo rankas, kaip darydavo per susirinkimus, norėdama įtaigiai išdėstyti savo požiūrį. – Negaliu apsaityti, kaip pailsėjau vaikščiodama su tavimi, – ji pridėjo ranką prie širdies. – Ir kaip smagu buvo pamatyti mažylį Ferdį.

– Net nepamėmei jo ant rankų.

Iš Izobelės akių buvo matyti, kad Alegra savo tauškėjimu jos neįtikino. Alegra paprastai šnekėdavo trumpai drūtai.

– Tik todėl, kad jis miegojo, o dabar valgo, o aš jau *būtinai* turiu eiti.

Ji nusikabino nuo kėdės atkaltės rankinę – paprastą tamsiai mėlyną „Saint Laurent Besace“, kurioje buvo „Touche Eclat“

pudra, pasas ir vitaminai. Izobelės ryškiaspalvis vinilinis „Orla Kiely“ krepšys buvo prigrūstas sauskėlių, žindukų, žaislų ir atsarginių drabužių.

– Tai susitinkam rytoj, gerai? Jei stropiai dirbsim, manau, per porą valandų susitvarkysim.

Alegra pasilenkė ir švelniai pakštelėjo Ferdžiui į viršugalvį. Jis kvėpėjo saldžiai, pastarnokais ar talku. Buvo justis, kad mažylis su nepaprasta jėga siurbia iš buteliuko pieną. Paskui ji pabučiavo į skruostą Izobelę, pajuto naują „Pond“ kremą kvapą – „Estée Lauder“ šiuo metu jai buvo neįkandamas. Auginti vaiką nepigu, Alegra žinojo, kad Loidas jau dabar suka galvą, kaip reikės sumokėti už mokslą.

– Kelintą?

– Dešimtą.

Alegra padvejojo.

– Antrą.

Izobelė prisimerkė.

– Dvyliktą.

– Sutarta, – mirktelėjo Alegra.

– Uch, – suaimanavo Izobelė supratusi, kad buvo apdumta. – Neužmiršk savo laimingo lapo.

– Ko ko?

Izobelė mostelėjo smakru į storą rudą kaštono lapą, it plaštaka gulintį ant stalo tarp jų.

– Įsidėk į rankinę. Sakei, turėsi sudaryti didelį sandorį, taigi truputėlis sėkmės tau bus neprošal.

Alegra norėjo kažką išrėžti – iš aukšto atsisakyti dovanos, negailestingai pašiepti seserį dėl nostalgisko sentimentalumo, – bet apsigalvojo.

– Taip, tu teisi. Man prireiks sėkmės. Dėkui.

Ji atsegė didelę veršiuko odos piniginę ir įsikišo lapą į užrašų skyrelį. Kaip tik tilpo.

Šyptelėjo svarstydamą, ar sesuo tebeskaito horoskopus.

– Tai rytoj antrą susitinkam pas mamą, – tarė ji, apsisuko ir sparčiai nudrožė pro atsipalaidavusius šeštadieninius svečius, sriubčiojančius kapučiną ir išmaniuosiuose telefonuose atnaujinančius savo feisbuko statusą. Dar nepasiekusi durų priglaudė prie ausies telefoną. Kol Izobelė prisegė Ferdį vežimėlyje ir parašė jai žinutę, kad jos susitarė dvyliktą (dvyliktą!), ji spėjo įsėsti į taksi ir užvažiuoti ant Tauerio tilto. Dar po penkių minučių perėjo tylų marmurinį vestibulį, šypsodamasi kyštelėjo apsaugos darbuotojams kortelę, paskui suspaudė mygtukus, kad pakiltų į savo biurą dvidešimtame aukšte, ir atsidūrė namie.

Antras skyrius

Pirma diena: Motina su kūdikiu

– Dievulėliau, Lege, čia velnias koją nususuktų, – riktelėjo Izobelė, stipriai laikydamasi storos sijos virš galvos ir atsargiai it lyno akrobatas žingsniuodama gegne pas Alegrą, sėdinčią ant nedidelio stačiakampio faneros lakšto. Jai po kojomis pūpsojo zefyro rausvumo šiltinimo putų kauburėliai, slepiantys gegnę. Izobelė susirūpinusi pasiskundė: – Tuoju nugarmėsiu pro lubas. Pamatysi.

– Ne, nenugarmėsi. Jau beveik atėjai, – nuramino ją Alegra.

Izobelė mažais žingsneliais tipeno į priekį, nepatogiai palenkusi galvą, kad neužkliūtų už sijos. Aukštas ūgis šįkart jai trukdė.

Izobelė pastatė koją ant gana tvirtos plokštės, paleido siją ir griebėsi už smarkiai tuksinčios širdies.

– Ui. Šiurpu.

– Kiškė drąsuolė, – ramiai pasakė Alegra.

Izobelė atsisėdo ir sukryžiavo kojas, lyg lankstyty origamį. Patogiai įsitaisė toje salelėje rausvų putų jūros vidury, atkišo į šonus smailias alkūnes ir kelius.

Izobelė smiliumi pasitrynė nosį.

– Uf. Man čia visada norisi čiaudėti ir visur panyžta. Tau ne?
– Nelabai.
– Tikriausiai dėl to, kad sergu šienlige.
– Galbūt. Pasistenk nieko neliesti.
– Taip, bet tai... tvyro ore, ar ne? – tarė Izobelė ir dar stipriau pasitrynė nosį.

Alegra išsiblaškusi apžvelgė palėpę. Nuo kaitrinės lempu-
tės, kabančios ant sijos joms virš galvų, krito ryški šviesa, bet
spinduliai nesiekė tolimiausių kerčių, tad buvo sunku įžiūrėti,
kas slepiasi šešėliuose.

– Taigi tai pabaiga, – tarė Izobelė ir pažvelgė į tvarkingai
sukrautas užklijuotas dėžes ir devintojo dešimtmečio kietą la-
gaminą išsipūtusiais šonais, iš kurio kyšojo nėrinių kraštelis. –
Tik išrūšiuojam šitai ir viskas.

Alegra su palengvėjimu linktelėjo. Sumetė, kad čia jos pra-
bus daugiausia pusantros valandos, taigi ji netrukus galės grįžti
į biurą.

– Tikrai taip.

Staiga Izobelė sugriebė ją už rankos.

– Ak, Lege, kaip džiaugiuosi, kad mes tai darome kartu. Juk
tai tikra eros pabaiga, tiesa?

Alegra pažvelgė į savo baltas rankas ir pajuto, kaip ją užlieja
jausmai, net gerklę gniaužia. Ji tylėdama linktelėjo. Tai ne šiaip
pabaiga. Tai visa ko pabaiga – jų šeimos, vaikystės, gyvenimo,
kai priklausė viena kitai, galas.

Vien jau buvimas čia reiškė naują aušrą. Vaikystėje joms
neleisdavo lipti į palėpę, mama visiškai nepagrįstai nerimavo,
kad jos prakris pro rausvas putas ir gipskartonį ir nubildės į
miegamąjį. Bet jos nebe vaikai. Viskas pasikeitė, apsivertė ir
dabar jos buvo suaugusios moterys.

Alegra šniurkštelėjo, pasirėmė rankomis, atsiklaupė, pritraukė aukštą dėžę ir nagu perrėžė geltoną sueižėjusią juostelę.

– Na va, kokia puiki pradžia, – su palengvėjimu tarė Alegra ir nusišypsojo. – Beveik viską galime išmesti. Čia tik seni vadvėliai.

– Nieku gyvu! – susijaudino Izobelė.

Troškimas kaupti senienas vis dėlto paėmė viršų. Ji pasiėmė šūsnį pratybų ir pažymių knygelį, atsirinko tas, kurios buvo užrašytos jos braižu, kitas atidavė Alegrai.

Alegra pamatė, kad ant sąsiuvinį užrašyta senoji jos pavardė – Alegra Džonson, – ir jai suspaudė širdį. Skambėjo keistai. Ji susimąstė, ar būtų taip pat keista ištarti tai balsu, bet nedrįso prasižioti. Jos ir taip vaikščiojo pavojingomis praeities žemėmis. Atsidūrė čia todėl, kad po truputį prarado mamą. Alegra dabar mažų mažiausiai norėjo priminti Izobelei laikus, kai jos neteko tėvo. Ji greitai pervertė vieną knygelę. Tai buvo jos pirmos klasės pratybos. Linksmi nusišypsojo matydama kreidelėmis pieštas vaivorykštes ir ryškiai rožinius pieštus žmogelius pagaliukus, kurių plaukai, regis, visada būdavo susukti į kuodus, o pėdos pasuktos į šonus kaip Merės Popins. Antroje klasėje ji buvo pakvairėjusi dėl paršelių – visuose puslapiuose puikavosi jų profiliai įmantriai užraitytomis uodegėlėmis. Ir netgi jos draugė Kodė dovanų buvo pripiešusi savo paršiukų.

– Cha! Tik paklausk... – Izobelė nusijuokė ir perskaitė iš savo devintos klasės pažymių knygelės: – „Izobelė yra miela padūkėlė.“

– Panašu, kad tave perkando, – sukikeno Alegra. – Ir kas gi taip parašė?

– Ponas Telferis.

– Dievulėliau, Telferis! Jam nepasisekė, kad patekai į jo kla-

sę! – nusikvatojo Alegra. – Steisė Votkins po baltais marškinėliais tyčia segėdavo rausvą nėrinių liemenėlę, kad bardamas ją Telferis išraustų. Vienas Dievas žino, kaip jis tais metais susitvarkė su *tavimi*.

Izobelė susiraukė, kiek patylėjo.

– Na, nesu tikra, kad susitvarkė. Man regis, jis tuoj po to išėjo į pensiją.

Alegra gūžtelėjo pečiais ir perėjo prie kitų patyby. Atsainiai peržiūrėjo savo akademinę pažangą. Lapų lapai buvo išmarginti aukštomis raitytomis raidėmis per dvi linijas, kol ji galiausiai išmoko atskirti d nuo b, o j uodega nukaro po linija. Kampuose atsirado tamsių pieštukais pieštų voratinklių. Jai tai atrodė kaip patvirtinimas, kad užduotis atliko greičiau už kitus, bet mokytojas, regis, manė kitaip. Ji greitai vertė lapus, vaizdai keitėsi kaip filmuke. Matė, kaip stengėsi dailiai išraityti 3, kaip paskui užstrigo ties dalyba ir daugyba iš devynių... Visur mirgėjo pastabos raudonu parkeriu, kad ji „nesusikaupia“, „spokso pro langą“, „kikena su suolo drauge“, „galėtų labiau pasistengti“, „gali didžiuotis savo darbu“...

– Vaje, – suaimanavo Izobelė ir vartydama akis parodė Alegrai dvyliktos klasės istorijos testo pažymį.

– Vienuolika procentų? – netikėdama savo akimis paklausė Alegra. – Ize, apgailėtina.

– Taip. Ir suaugus man tikrai neprireikė žinoti apie Grūdų įstatymų panaikinimą, – pasišaipė Izobelė, tada pliaukštelėdama užvertė sąsiuvinį ir niekinamai nušveitė jį ant grindų. – Atvirai tariant, aš tai jau nebūsiu Ferdžiui tokia griežta. Negraušiu jo, jei nesugebės... ką žinau, asmenuoti netaisyklingųjų veiksmažodžių ar atlikti dalybos veiksmų. Juk pusės dalykų, kuriuos mums kala į galvą, gyvenime niekada neprireikia.

Alegra akimirką patylėjo.

– Na, tiesą sakant, Ize, dalybos veiksmus atliekame kasdien. Ir prancūzų kalba man visai neprošal.

– Taip, Lege, bet tu nesi normalus žmogus. Negali savęs lyginti su kitais.

Alegra atsiduso, bet nutylėjo. Ji buvo pripratusi prie to, kad jaunėlė sesutė į ją žiūri kaip į taisyklės išimtį. Matydama įstabią sesers karjerą Izobelė manė, kad jai niekada neteko patirti nesėkmių, nusivylimų, sielvarto, nelaimingos meilės. Tačiau taip tik atrodė.

Ji toliau vartė pratybas ir su keistu abejingumu stebėjo savo pažangą, mėgindama prisiminti aną mergaitę, užpildžiusią šiuos lapus. Tačiau vaivorykštės ir paršeliai, kuriuos vidurinės žemesnės klasės pakeitė strėlytėmis pervertos širdys ir plačiomis raidėmis užrašyti berniukų vardai, jai nieko nesakė. Ji neprisiminė savęs tokios. Neprisiminė, kad kada nors buvo nerūpestinga mergaitė, kurią tenkino keturiasdešimt penkių procentų savaitinio testo įvertinimas.

Tik aukštesniųjų klasių sąsiuviniai jai jau atrodė savi. Ji prisiminė, kaip gliaudė geometriją. Matė, kaip susitraukė raidės, kampuose neliko voratinklių ir vaivorykščių, o savaitinių testų balai pakilo nuo keturiasdešimt penkių iki beveik devyniasdešimt.

– Vaje, buvau visai užmiršusi. Žiūrėk, – Izobelė apsuko sąsiuvinį ir parodė pačios kurtą kryžiažodį, kurio langeliai buvo užpildyti keiksmazodžiais. – Prisimeni, už jį buvau palikta po pamokų?

– Ne, bet nė kiek nesistebiu.

Izobelė iškišo liežuvį.

– Tik tokio atsakymo iš tavęs ir galima laukti. Nenučiuoki,

kaip sunku buvo sukurti klausimus. Patikėk, prie šios užduoties dirbau daugiau nei kiti.

Alegra caktelėjo liežuvio ir ištraukė kelias senas nuotraukas su rudais kartoniniais kampeliais. Mama taip ir neprisiruošė jų įklijuoti.

Izobelei nusibodo skaityti apie savo nesėkmes mokykloje, tad ji paėmė naują dėžę. Ši buvo sunki ir traukiama barškėjo. Ji ilgomis skiautėmis nuplėšė lipniąją juostą. Atidariusi dėžę suaimanavo ir ištraukė tūkstančio detalių dėlionę – šiaudais dengtą trobą prie upeliuko. Tokių paveikslėlių visada gali nusipirkti naudotų daiktų parduotuvėse ar ligoninių dovanų krautuvėlėse.

– Negaliu patikėti. Regis, aiškiai pasakiau, kad šito daikto gyvenime nebenorėsiu matyti.

– Todėl jis ir buvo padėtas į dėžę ir užklijuotas, – sumurmėjo Alegra, žiūrėdama į savo ir Izobelės pradinių klasių nuotrauką. Abidvi vilki mėlynas languotas poliesterines uniformines sukneles, stovi suglaudusios galvas, abiem trūksta kelių dantų. Kažin, kiek joms čia metų? Septyneri ir aštuoneri? O gal aštuoneri ir devyneri?

Ko gero, jos ne taip jau smarkiai pasikeitė, jei nekreipsi dėmesio į dantis. Izobelės plaukai tuomet buvo linų geltonumo, o veidukas sėte nusėtas strazdanų, nes nuotrauka buvo daryta vasarą. Alegros plaukai dabar buvo per trumpi pinti į kasas. Tačiau abiejų seserų antakiai buvo vešlūs, kaip dabar madinga, o lūpos tokios plačios, kad jos ištis šypsodavosi nuo ausies iki ausies. Jose tebeslypėjo tos mažos mergytės, ir vis dėlto...

– Bet kodėl mama jos neišmetė? Tai buvo turbūt blogiausios atostogos žmonijos istorijoje. Net nenoriu apie jas galvoti. Kiek prisimenu, taip ir nenustojo liję.

Alegra su tylia užuojauta pažvelgė į seserį. Izobelė atostogas norėjo užmiršti ne dėl lietaus, nors tas dvi savaites stovyklaujant Velse ištis taip pliaupė, kad net avys puolė slėptis palapinėje. Nebuvo ką veikti, tad jos skaitė ir dėliojo dėlionę. Alegra vis dar miglotai prisiminė tą šiurkštų languotą nailonu pamuštą kilimėlį, kuriuo buvo išklota didžioji palapinės patalpa. Jos daug valandų sukryžiuotomis kojomis, kaip dabar, prasėdėdavo ant kilimėlio, pirštinėtomis rankomis tepdamos sviestą ant forminės duonos ir iš emaliuotų puodukų gerdamos arbatą, lašams it guminėms kulkoms barbenant į palapinės viršų, o mamai raudant miegmaišyje už nailoninės sienos.

– Žerutė! – Izobelė paėmė didelį minkštą žalsvą ponį violetiniais karčiais, iškėlė jį, apžiūrėjo, ar sveikas. – Maniau, mama ją seniai išmetė.

– Pasirodo, ne.

Alegra pakėlė antakį ir šyptelėjo iš sesers susižavėjimo mažaisiais poniais. Paskui pažvelgė į kitą nuotrauką. Jos vis dar stovi susiglaudusios, Alegra ir čia laiko apkabinusi Izobelę per pečius, Alegros plaukai supinti į kasą, viršutinė sagutė užsegta, o Izobelės skruostai jau padažyti rausvai ir mėlynos akys storai apvestos pieštuku. Prasidėjo permainos.

Ji atplėšė akis ir paskubomis sukrovė atgal į dėžę nuotraukas su kartoniniais kampeliais. Gana prisižiūrėjo. Izobelė patenkinta kuitėsi po senus mylimus žaislus, tad ji atsegė juodai apkraštuotą lagaminą. Jame gulėjo rūpestingai sulankstyti kūdikių drabužėliai, dauguma siūti rankomis ar megzti, tarp jų beveik nė vieno rausvo. Kai mamos giminės linija pasipildė penkta mergaičių karta, susižavėjimas rausva spalva jau buvo spėjęs išblėsti. Sesutės nuo mažens girdėdavo tą mantrą: *jūs*

kilusios iš ilgų moterų linijos. Ir mama, ir senelė jas primygtinai mokė pakeisti saugiklį, užkurti kepsninę, uždegti židinį, norinti radiatorių... Tai buvo aiški žinia, kad berniukai joms nereikalingi.

Alegra ištraukė raudoną rankų darbo megztuką.

– Ize, žiūrėk. Ferdžiui labai tiktų.

Izobelė atsisuko, išvydusi megztinį aiktelėjo iš džiaugsmo ir paleido iš rankų Žerutę.

– Prisimenu jį. O tu prisimeni?

– Lyg ir taip. Senelė mezgė, ar ne?

– Čia beveik viskas senelės, – susijaudinusi šūktelėjo Izobelė ir puolė kilnoti languotus šliaužtinukus, pynėmis puoštus megztukus, sukneles su raukinukais ir raštuotas palaidines. Apėmė tokia nostalgija, kad net akys sudrėko. Ji pakėlė šviesiai geltoną žydrais siūlais kryželiu išsiuvinėtą medvilninę suknelę su juostelėmis ant krūtinės.

– Neįtikėtina, kokia kokybė. Net „Dior“ tokių nerastum.

Alegra žinojo, kad Izė niekada gyvenime nebuvo įkėlusios jos į „Dior“. Kiek ji prisiminė, ant sesers drabužių visada kabodavo „BHS“ etiketės.

Alegra žiūrėjo, kaip sesuo nardo po senus prisiminimus, ir svarstė, kodėl jos pačios neima toks jaudulys. Jai atrodė, kad visi šie daiktai kelia liūdesį ir toli gražu neatspindi tikrovės, nes tėra atrinkti vaikystės gabalėliai. Tai sekmadieniniai drabužiai, o ne tie, kuriuos jos suplėšė parke besikarstydamos po medžius. Sąsiuvinuose matyti vaivorykštės ir kreidelėmis nuspalvintas dangus, o ne niūrios, piktos keverzonės raudonu ir juodu tušinuku. Išsaugota dėlionė, kurią vieną jos tematė šaltuose, šlapiuose Velso laukuose.

Ji vylėsi rasti kokių nors atsakymų, bet mama buvo pagra-

žinusi ir prasijojusi praeitį, palikusi tik kelis mokyklinius sąsiuvinius, kūdikių drabužėlius ir žaislus – įprastus prisiminimus, neabejotinai įrodančius, kad jie buvo kaip visi. Nebuvo jokių paaiškinimų, nė menkiausios užuominos, kodėl jų vaikystė baigėsi taip staigiai, kaip į medį rėžiasi automobilis.

O dabar jau per vėlu. Laikas išseko. Aktoriai nulipo nuo scenos, taigi ieškoti atsakymų į klausimus – tas pats, kas danguje žvalgytis šešėlių.

Ji apžvelgė tuščią erdvę rausvomis grindimis – paskutinę jų gimtųjų namų dykrą. Pirmą ir paskutinį kartą užlipo į palėpę. Niekada čia nebegriš. Rytoj naujieji šeimnininkai pasiims raktus ir į šias sienas smelksis jau kitos šeimos istorija.

Žvilgsnis užkliuvo už kažko kieto ir kampuoto tarp šiltinimo putų kauburių. Alegra suraukė kaktą, iš užpakalinės kišenės išsitraukė telefoną ir įjungė žibintuvėlį. Kas gi ten tolimajame kampe?

Spindulys apšvietė pakiužusią dėžę po stogo gegnėmis.

– Ten dar kažkas yra.

– Ką? – Izobelė atplėšė akis nuo juodų odinių vaikiškų batukų. – Jei manai, kad aš ten kabarosiuos, labai klysti.

Raukydamasi ji pažvelgė į priešais plytinčią zefyrinę jūrą.

– Viskas gerai, aš nueisiu, – pasišovė Alegra ir pasiraitojo megztinio rankoves.

– Tikrai? Kažin, ar verta vargti. Ten tikriausiai sukrauti kokie nors laidai ar lemputės.

– Verčiau įsitikinkim, juk čia nebegrišim.

Izė į tai nieko neatsakė. Matydama liūdną sesers veidą Alegra patapšnojo jai per kelį.

– Tu peržiūrėk drabužėlius.

Ji atsargiai ištiesė kojas ir ėmė stotis, iškėlusi rankas, kad

galva neatsitrenktų į žemas lubas. Paskui vikriai kaip katė nutipeno per siją.

– Ką ten radai? – paklausė Izobelė, matydama, kad Alegra nusigavo iki dėžės, lyg tikra balerina laikydama pusiausvyrą atsitūpė ant sijos ir pasižiūrėjo į vidų.

Šviesos pluoštas iš telefono nukrypo į tamsią dulkiną dėžę, ir Alegra aiktėlėjo.

– Oi, Ize! Man atrodo, čia laikrodys su gegute!

– Ką? Parodyk! Parodyk!

Izobelė pašoko ant kojų, deja, užmiršusi apie žemas lubas. Po akimirkos suklupo ir susiėmė už galvos.

– Oi! Šūdas! Šūdasšūdasšūdas!

– Ize? Ar tu sveika?

– Ne! – suvaitojo Izobelė ir kumščiu padaužė plokštę.

Alegra palūkėjo, kol ji nurims.

– Ar nesusižeidei? – po minutės paklausė.

– Ne, – rūškanai atsakė Izobelė ir liovėsi daužiusi grindis.

– Būk tenai. Aš tuoj ateisiu.

– Atnešk laikrodį! – laikydamosi už galvos paprašė Izobelė.

Alegra sudvejojo. Jei neišlaikytų pusiausvyros, tikrai nugarmėtų pro miegamojo lubas. Vis dėlto jai pavyko nepatogiai užsikelti dėžę ant klubo. Dėžė buvo gerokai sunkesnė, nei ji manė, ir tokia gremėzdiška, kad vos pavyko apglėbti.

– Pasirodyk, – atsargiai statydama dėžę paprašė Alegra ir patikrino sesers galvą, ar neprakirsta. – Nieko, viskas gerai. Kraujas nebėga. Gerai jautiesi?

– Taip. Tu visada galvoji už mus abi, ar ne?

– O tu viską perdedi, – sumurmėjo Alegra.

– Tikriausiai! – išsišiepusi sukikeno Izė. – Greičiau trauk tą laikrodį.

*Tikra meilė yra lyg nepagydoma, mirtina liga.
Ji lydi visą gyvenimą iki paskutinio atodūσιο. Kelio atgal nebėra.*

KAREN SWAN (Karen Svon) – buvusi mados žurnalistė, metusi viską, kad galėtų rašyti romanus. Ir tai jai pavyko! Dabar ji – tarptautinio pripažinimo sulaukusi populiarių romanų autorė, trijų vaikų mama, gyvena miškuose prie Sasekso ir rašo knygas namelyje medyje. Lietuvių skaitytojai jau pamėgo jos romanus „Paryžiaus paslaptis“, „Kalėdų dovana“, „Tobula dovana“, „Žvaigždės virš Romos“ ir „Pabėgimas į Graikiją“.

„Apsnigtos Kalėdos“ – tobulas romanas pačiam jaukiausiam metų laikotarpiui. Tačiau Alegrai Fišer Kalėdos nieko nereiškia. Nesvarbu, kad Londone krinta sniegas ir visi ruošiasi šventei, – Alegra ruošiasi pačiam didžiausiam savo gyvenime sandoriui ir neketina padaryti nė menkiausios klaidelės. Net tuomet, kai keliaudama į susitikimą oro uoste sutinka nepaprastai patrauklų vyriškį Semą Kempą, ji negali sau leisti duoti valios jausmams. Ji seniai išmoko savo emocijas laikyti po devyniais užraktais, ir tik jos sesuo ir geriausia draugė Izobelė žino, kodėl. Ir kai ima aiškėti, kad Semas – jos varžovas derybose, meilės romanui nebelieka jokios vietos!

O Cerma kurorte, Šveicarijos Alpėse, randama kalnų trobelė, buvusi palaidota po sniegu šešiasdešimt metų. Atrodo, kad Alegra – paskutinis žmogus, galintis su ja turėti ką nors bendra. Ir išties paaiškėja, kad ji ir trobelėje rasti moters palaikai yra susiję. Sėsersims nuvykus į Šveicariją aiškintis, ilgai slėpti tamsūs reikalai iškyla iš po sniego ir į dienos šviesą išlenda visos šeimos paslaptys.

Kupinas netikėtų siužeto posūkių, meilės ir intrigų, jaudingos Šveicarijos ir snieguotų viršukalnių romanas „Apsnigtos Kalėdos“ – tai viskas, ko reikia, kad jūsų kalėdinės atostogos kvepėtų imbieriniais sausainiais ir būtų saldžiai tobulos.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt